

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Escriure per a sobreviure

L La història. França, anys 50 del segle passat. Violette Leduc està obsessionada per la seva lletjor física i que la vida sentimental sigui un fracàs, però escrivint procura tirar endavant.

La pel·lícula. S'escriu per conèixer-se a un mateix, per entendre el món i explicar-ho als demés. També per sobreviure als fantasmes personals. Aleshores l'escriptura té quelcom de catarsi i exorcisme. *Violette* s'acull a aquest darrer objectiu. Perquè el film pretén narrar com tot "biopic" clàssic, el darrer tram de la vida de Violette Leduc (1907-1955), escriptora autodidacta tot i l'ajuda de Simone de Beauvoir. La pel·lícula, tens i intens melodrama sobre la França de postguerra, de l'esclat de l'existencialisme com a filosofia vital i revulsiu social, s'estructura en set capítols al voltant de la Violette i dels homes i dones que van tenir una influència cabdal en la seva tempestuosa existència.

L'actor, guionista i director francès Martin Provost (Brest, 1957) repassa amb tarannà de psicociòleg femení (feminista?) el procés de creació literària a la manera com ja va fer a *Seraphine* (2008) on analitzava l'eclosió artística d'una pintora naïf del segle XIX. Per tant, Provost insisteix en explicar-se el perquè els trets i accidents quotidians, sentimentals, socials, aca-

ben per surar dins l'obra literària i/o plàstica. En semblant investigació freqüent a freqüent, imatges i sons s'articulen de forma morosa, alhora que palpitant. Descobreix les conflictives vicissituds d'una escriptora que trencà uns quants tabús: parlar de l'avortament, de la seva bisexualitat i de com els cànons estètics (la bellesa, la lletjor) aboquen sovint a l'abisme aquelles persones marginals. Còmplice d'aquesta dolorosa descoberta n'és la su-

Violette

Director: Martin Provost.

Intèrprets: Emmanuelle Devos, Jean Toscan, Sandrine Kiberlain, Olivier Gourmet, Nicole Colchat. França-Bèlgica, 2013. 132'. Funatic Lleida. 17 juny.

prema Emmanuelle Devos, encarnant l'angoixada Violette. Menció especial, també, per a la Sandrine Kiberlain en l'estirada Simone de Beauvoir, així com l'esplèndida fotografia d'Ives Cade.

El tema. No sempre és possible compartir solituds.

La imatge. Violette deixant el manuscrit de la seva novel·la al peu de la porta de la Simone.

La frase. "Sóc un desert que parla sola", exclama la perduda Violette. Una cosa és estar sol, l'altra sentir-se sol.